

virkelig i det ſtore Forhold, jeg forſikkrer de Herrer, at de ville aldrig faae Nogen i Verden, knap maatte dem ſelv i deres rolligere Dieblikke, til at tro, at den, der forlanger Noget, tvinger ikke, men den, der Intet forlanger, han tvinger. Folkethinget forlanger aldeles Intet i den hele Strid, det er Regjeringen, der hidtil har forlangt tre nye Bevillinger, rent finantsielle Bevillinger, og nu har Regjeringen ladet ſig løſe af en Tid af Landſtingets Net, nu er det Landſtinget, der forlanger Bevillingerne, men det er ikke os, der forlange; vi ſige kun Nei. Jeg tror, at, derſom man fra Mindretallets Side havde fulgt mere med Fortiden, vilde man aldrig have talt om Landſtingets Net, der nu ſkulde tilſidesættes, eller dets Egeberettigheſe, der ſkulde kræntes, og om den ſtammelige Lvang, der ſkulde udværes imod det, thi fra Landſtingets egen Side er det ſaa kompetent, ſom ønskes kan, paavist, at hvor det dreier ſig om nye Bevillinger, er der ſlet ikke Tale om noget Saabant. Jeg ſkal i ſaa Henſeende henviſe ærede Kolleger, der ere med Mindretallet, til en Tale, der blev holdt netop om dette Spørgsmaal i Landſtinget i 1873, dengang da Finantsloven kom herfra ind i Landſtinget. Der var dengang fra vor Side foretaget Forandringer paa Finantsloven med Henſyn til Univerſitetstilskudet og med Henſyn til en Bevilling til et Pandſerſkib. Der var intet Dyrtditillæg endnu dengang, men forøvrigt lignede Situationen i høi Grad den nuværende. Diſe Fordringer havde Folkethinget negtet, og jeg vil ſige, at de Negtelſesforſlag, der ſtilledes fra Folkethingets Side dengang, maatte vare noget mindre rent finantsielle end dem, der nu ligge for, navnlig med Henſyn til Univerſitetet, idet der dengang var Tale om at forandre Anmærkningens Indhold ſaaledes, at Underſtudet ikke ſkulde dækkes af Kommunitetet, men af Univerſitetet ſelv. Med Henſyn til diſe Forſlag var det da, at Landſtinget ſpiede ſig og gif ind paa den af Folkethinget truſne Afgjørelſe, og det gjorde det i god Overensſtemmeſe med Regjeringen og paa Regjeringens Opfordring. I det Foredrag, der var det eneſte poliitiſke Foredrag, der blev holdt, og ſom blev holdt af Geheimeraad Madvig, udtalte denne ſig gjentagne Gange om det Konſtitutionelle, der kunde ligge i Spørgsmaalet, om Landſtinget gav efter eller ikke, og med den høitærede Formands Tilladdeſe ſtal jeg oplæſe et Par Ord af Foredraget, fordi de belyſe den nuværende Situation. Han ſagde: Det er da for det Førſte klart, at, naar der blot er Spørgsmaal om en ren Bevilling og ikke om en forpligtende Bevilling, ſaa er altid den, der ſiger Nei, den Stærkeſte og maa være det. Han ſiger ſenere, at Egeberettigheſen ikke er ophævet, fordi vi ikke kunne fremtvinge en Bevilling, ſom Folkethinget har negtet, og han gjentager det flere Gange; han ſiger, at der kan være andre Spørgsmaal om

den konſtitutionelle Form af Finantsloven og om Bevillinger, der ere forpligtende, hvor Stillingen vilde være en anden; men hvor det dreier ſig om rene Bevillingsſpørgsmaal, kunde der ikke være Tale om Andet end en rimelig og forſtandig Eſtergivnehed, men ikke om Lvang, og han ſluttede ſit Foredrag med at ſige: „Jeg har ønsket at gjøre det klart, at vi ikke opgave Noget af vor Egeberettigheſe, fordi vi ikke kunne fremtvinge Bevillinger paa et eller andet Punkt, medens vi derimod vilde opgave det, hvis vi ikke vilde hævde vor Ret til at negte Bevillinger.“ — Jeg tror, at Enhver vil indrømme, at den Tale, der holdt det Foredrag, var ganſke af ſamme Mening, ſom Folkethinget nu er. Han paastaar ikke, at Landſtinget blev ydmuyget ved ikke at kunne fremtvinge en Bevilling, eller at Regjeringen, naar den ſtillede Forſlag om Bevillinger, kunde ſige, at Landſtinget blev tvunget eller tilſidesat, eller at der blev dikteret en Finantslov eller noget Saabant, men han hævdede lige ſaa beſtemt, at den, der ikke hævdede ſin Ret til at negte Bevillinger, opgav ſin Ret til Egeberettigheſe. Alſaa, nu er det omvendt. Nu vil man paa eengang faae os til at tro, at, naar Regjeringen ikke kan tvinge os til at give Bevillinger, er det ydmuygende, men at vi godt kunne opgave vor Ret til at negte Bevillinger og dog hævde vor grundlovmæssige Stillings. Jeg tror, at det ſtrider ſaa klart mod, hvad der tidligere er udtalt, at det undrer mig, at man nogensinde har kunnet opſtille den Paastand eller det Forlangende, at vi ſulle give efter paa de tre Spørgsmaal, hvorom der her er Tale. Men hvad der gjaldt i 1873, og hvad Landſtinget ſluttede ſig til ved at følge denne Talers Anviſning og vedtage Finantsloven, ſom han anbefalede det, uden at nogen Anden talte derimod, maa ſandelig gjælde endnu. Det er ikke ſaa længe ſiden, og der er ikke foregaaet ſaamange Forandringer i Thingenes Sammenſætning, at det paa nogen Maade kan være Andet, end at det ikke kan være uſandt nu, hvad der var ſandt dengang. Alſaa om Ydmuygheſe eller Lvang overfor det andet Thing har der aldrig kunnet være Tale her; men der er kun fra vor Side Tale om at hævde vor Ret til at negte Bevillinger, at det, ſom tidligere beſtemt i det andet Thing for dets Vedkommende er hævdet for det, derfor ogſaa bør respekteres overfor os. Det ærede Mindretal har maatte kjænde den Tale, og det har fundet en ny Grund, idet det har opſtillet en Pligt, den Pligt at tilveiebringe en Finantslov. Den ſkriver ſig forreſten ikke fra det ærede Mindretal ſelv, men den ſkriver ſig ude fra, om fra Preſſen eller andetſteds fra ved jeg ikke. Men denne Pligt, at tilveiebringe en Finantslov, er det egentlig grundlovmæssig Pligt her i Landet? Det finder ſit Udtryk i Mindretallets Betænkning, ſaaledes, at det er „Førſøg paa den Udjevning mellem de afvigende Anſkuelſer,